

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-107)

Oct (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 84)

506. அம்ருதப:

கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யத் கிஞ்சித் ஹூயதே வஹ்நௌ ஹவிர்மந்த்ரை: விதாநத: தத் ஸர்வம் அம்ருதம் க்ருத்வா விஷ்ணவே ஸம்ப்ரயச்சதி - வேதங்களில் முழங்கப்பட்ட முறையில் மந்த்ரங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டு, யஜ்ஞங்களில் எந்த அவிர்பாகம் அளிக்கப்பட்டாலும் அதனை அக்னிதேவன் அமிர்தமாக மாற்றி மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அளிக்கிறான்.
- கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச - அனைத்து அவிர்பாகங்களையும் அனுபவிப்பவனும், அவற்றுக்கான பலன் அளிப்பவனும் நானே.

ஆக அவிர்பாகத்தின் பரிணாம மாற்றமான அமிர்தத்தை பருகுவதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். அல்லது அமிர்தத்தைப் பாதுகாப்பவன் எனலாம். அவனே அமிர்த ஸ்வரூபமாக உள்ளான்; யார் அவனால் நியமிக்கப்பட்ட நித்யகர்மாக்களை செவ்வனே செய்து வருகிறார்களோ, அவர்களுக்காக அமிர்தத்தைப் பாதுகாப்பவன் எனலாம். இதனால் அம்ருதப: எனப்படுகிறான். மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யத்ர தேவா அம்ருதம் ஆநசாநா: த்ருதீயே தாமாந்யப்யையநந்த இதி - மூன்றாவது உலகமான தேவலோகத்தில் தேவர்கள் அமிர்தத்தைப் பருகி தேஜஸ்ஸுடன் உள்ளனர்.
- அம்ருதஸ்ய ஏஷ ஸேது: - அமிர்தத்திற்கு அணையாக உள்ளவன்.
- யஸ்ய சாயா அம்ருதம் - யாருடைய நிழலானது அமிர்தமோ.

507. ஸோம:

தனக்கும் தன்னை அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களுக்கும் அமிர்தமாக உள்ளவன் என்பதால் ஸோம எனப்பட்டான். ஸோம என்னும் பதம் அமிர்தத்தைக் குறிக்கும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யஜூர் அஷ்டகம் - த்ருதீயஸ்யாமிதோ திவி ஸோம ஆஸீத் - இந்த உலகிலிருந்து மூன்றாவதாக உள்ள உலகத்தில் அமிர்தம் உள்ளது.
- ஸ கலு அம்ருதோபம: - அவன் அமிர்தமாகவே உள்ளான்
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா ராஜா தசரதேநாஸி லப்தோ அம்ருதமிவ அமரை: - ராமா! தேவர்கள் எப்படி அமிர்தத்தை அடைந்தனரோ அப்படியே, உனது தந்தையான தசரதன் தன்னுடைய தவத்தாலும் புண்ணிய செயலாலும் உன்னை அடைந்தான்.
- அம்ருதஸ்யேவ நாத்ருப்யந் ப்ரேக்ஷமாணா ஜநார்த்தநம் - அமிர்தத்தைச் சுவைத்தவர்கள் எவ்விதம் த்ருப்தி அடையாமல் உள்ளனரோ அது போன்றே ஜனார்த்தனைக் கண்டவர்கள் த்ருப்தி அடைவதில்லை.
- தைத்திரீயம் - சாந்திஸம்ருத்தம் அம்ருதம் - ப்ரஹ்மம் அமிர்தம் போன்றதே

508. புருஜித்

பலரையும் வென்றவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (12-19) - ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி தீநாந் தானேந ராகவ: குருந் சுக்ஷ்ருஷ்யா வீரோ தநுஷா யதி சாத்ரவாந் - இராமன் இந்த உலகங்களை சத்தியத்தாலும், செல்வம் அற்ற மக்களை தானத்தாலும், ஆசார்யர்களை பணிவிடைகளாலும், விரோதிகளை தனது திருக்கரத்தில் உள்ள வில்லாலும் வெல்கிறான் - என்றது காண்க. ஆக, பலரையும் வெல்கிறான் என்று கருத்து.

509. புருஸத்தம:

தனது குணங்கள் என்னும் அமிர்தத்தை எப்போதும் பருகியபடி இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட அனுமன் முதலானர்களிடம் எப்போதும் வசிப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (40-15) - ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்ச நியதா தீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - ராஜன்! உன்னிடம் எப்போதும் அடியேனுக்கு பரமபக்தியும் ஆழ்ந்த நட்பும் குடிகொண்டுள்ளது. அடியேனுடைய இதயமானது உன்னைத் தவிர வேறு எதிலும் செல்வதில்லை - என்பது அனுமன் வாக்கு.
- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (40-16) - யாவத் ராமகதா வீர - வீரனே! இராமனின் சரிதம் எந்த நாள்வரை இங்கு கூறப்பட்டபடி உள்ளதோ (அதுவரை எனது ப்ராணன் இங்கு இருக்கும்).

510. விநய:

மாரீசன் தொடக்கமாக உள்ள பலவிதமான தீயவர்களையும் தனது வீர்யம் முதலான குணங்களைக் காண்பித்துத் திருத்தியவன்.

511. ஜய:

தனது அடியார்களால் எளிதாக வெல்லப்படுபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ஆஜ்ஞாப்யோ அஹம் தபஸ்விநாம் - நான் முனிவர்களின் ஆணைக்காக காத்திருக்கிறேன்.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ததோ நாராயணோ விஷ்ணு: நியுக்த: ஸுரஸத்தமை: - அதன் பின்னர் தேவர்களால் நாராயணன் பணிக்கப்பட்டான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 107)

மேலே கூறப்பட்ட கருத்தின்படி குடம் போன்றவை எவ்விதம் அஜ்ஞாந அவிரோதித்வம் என்பதைக் கொண்டுள்ளனவோ, அது போன்று அனுபூதி என்பதும் அனுபவிக்கப்பட்ட பின்னர் அஜ்ஞாந அவிரோதித்வ தன்மையை அடைந்துவிடுகிறது என்று கூறலாம்; உங்களது இந்த முடிவுக்கு நாங்கள் கூறுவது - இந்த முடிவுக்கு மாற்றாக நீங்கள், “அனுபூதிக்கு அஞ்ஞாந அவிரோதித்வம் ஸித்திக்கிறது; ஏன் என்றால் அவை ஆகாயத்தாமரை போன்று அனுபவிக்க இயலாத வஸ்துவாக உள்ளதால்”, என்று உரைக்கக்கூடும். ஆக எந்தவிதத்தில் உரைத்தாலும் அனுபூதியானது அனுபவிக்கப்பட்ட பின்னர், அதன் அனுபூதித் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது என்று கூறுவது அபத்தமான கருத்தே ஆகும்.

குறிப்பு - கடந்த சில பத்திகளில் அனுபூதி என்பது பற்றி உரைக்கப்பட்டது. இவற்றில் என்ன கூறப்பட்டது என்பதை நாம் சற்று சுருக்கமாகப் புரிந்து கொள்வோம். அனுபூதி என்றால் அத்வைத மதத்தில் ஞானம், அனுபவம் என்பதாகும். ஞானம் என்பது பொதுப்படையான அறிவு, அனுபவம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட அறிவு, ஆனால் அனுபூதி என்பது இந்த இரண்டையும் கலந்து, கடந்து நிற்பது என்பதை முதலில் அறிக. நாம் இதுவரை பார்த்து வந்த கருத்து என்னவென்றால் அத்வைத மதத்தில் கூறப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட வாதத்தின் மறுப்பு வாதம் ஆகும். அவர்கள் வாதத்தின்படி - அனுபூதி (ஞானம்) என்பது ஸ்வயம்ப்ரகாசம் (அதாவது இந்த ஞானத்தை விளக்க மற்றொரு ஞானம் அவசியம் இல்லாமல், தானாகவே வெளிப்படுதல் அல்லது ப்ரகாசித்தல் ஆகும்) ஆகும்; ஏனென்றால் அனுபூதி என்பதாலேயே ஆகும். அனுபூதிக்கு மற்றொரு ஞானம் மூலம் அறியப்படலாம் என்னும் தன்மை உள்ளது என்றால், அது குடம் உள்ளிட்ட மற்ற வஸ்துக்கள் போன்று அனுபூதியாக இல்லாமல் போகவேண்டிய ஒன்றாகிறது

- என்பதாகும். இதனைச் சற்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். எந்த ஒரு ஞானத்தின் பணியும் என்னவென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்து அல்லது விஷயத்தைப் பற்றி விளக்குவதாகும் அல்லது அதனை உணர்த்துவதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவை உணர்த்தும் ஞானத்திற்கு, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள மற்றொரு ஞானம் அவசியம் இல்லை. அது தன்னைத்தானே உணர்த்துகிறது. இதுவே ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மை ஆகும். அதாவது ஒரு விஷயத்தை வெளிப்படுத்தும்போது அந்த ஞானத்திற்கு, அந்த நேரத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்த வேறொரு ஞானம் அவசியம் இல்லை. இதுவே ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்பதன் உண்மையான பொருள் என்று விசிஷ்டாத்வைதம் கூறுகிறது. ஆனால் இதனை அத்வைதம் சற்று மாற்றி உரைக்கிறது - அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றால், எப்போதுமே தன்னை வெளிப்படுத்த மற்றொரு ஞானம் அவசியம் இல்லை - என்பது இவர்கள் வாதம் ஆகும் (மேலே விசிஷ்டாத்வைதத்தில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் -விஷய ப்ரகாசந வேளாயாம் - விஷயத்தை வெளிப்படுத்தும் நேரத்தில் மட்டும் மற்றொரு ஞானம் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் அற்றது அனுபூதி - என்பதாகும். ஆக அத்வைதம் மற்றும் விசிஷ்டாத்வைதம் இவற்றில் உள்ள வேறுபாட்டினை நன்கு உணர்க). அதாவது “எப்போதும்” மற்றும் “அந்த நேரத்தில் மட்டும்” என்ற கருத்து வேறுபாடே இங்கு மேலே உள்ள ஸ்ரீபாஷ்ய பகுதியில் ஆராயப்பட்டது. அத்வைதத்தின் கருத்து வலுவாக மறுக்கப்படுகிறது. அதாவது ஒருவரிடம் உள்ள அறிவு என்பது மற்றவர்களால் அறியப்படுகின்ற ஒரு விஷயமாகவே உள்ளது அல்லவோ? நம்மிடம் முன்பு ஏற்பட்ட அனுபவம் என்பதே பின்னர் ஒரு கால கட்டத்தில் உரைக்கப்படுவதை நாம் காணலாம் அல்லவோ? ஞானம் என்பது மற்றொரு ஞானத்தால் அறியப்பட்டக்கூடாத ஒன்று (அவ்வாறு அறியப்பட்டால், அது ஞானம் அல்ல என்பது அத்வைதிகள் கூறும் கருத்து) என்று வைத்துக்கொண்டால், உலகில் உள்ள சொற்கள் மற்றும் அவற்றின் பொருள் ஆகியவற்றுக்கு என்ன பயன்? இந்த உலகில் ஏற்படக்கூடிய அனைத்து இயக்கங்களும் ஒருவர்க்கு மற்றவரின் கருத்தை தெரிவிப்பதன் மூலம் அல்லவோ உள்ளது?

அடுத்து - ஞானம் என்பது மற்றொரு ஞானத்திற்கு இலக்காக உள்ளபோது, அதாவது மற்றொரு ஞானம் மூலம் அறியப்பட்டால் அந்த ஞானம் “அனுபூதி” என்ற தன்மையை இழக்கிறது; அது குடம் போன்று ஒரு சாதாரண வஸ்துவாகிறது என்பது அத்வைத வாதம் ஆகும். இது மறுக்கப்படுகிறது. அனுபூதித்வம் என்பது

(அனுபூதியின் தன்மை என்பது) மற்றொரு ஞானத்திற்கு இலக்காக இருக்கக்கூடாது என்பது அல்ல. மாறாக அனுபூதியின் லக்ஷணம் என்னவென்றால் - மற்றொரு ஞானம் மூலம் அனுபவிக்கப்பட்டபோதிலும், மற்றவர்களின் அனுபவம் போன்றவற்றில் தான் உள்ளதால் மட்டுமே தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளுதல் (அல்லது) தான் உள்ளதால் மட்டுமே தனது இருப்புக்கு ஆதாரமாக உள்ள ஆத்மாவிற்குத் தான் ப்ரகாசித்தபடி இருத்தல் - என்பதாகும்.

ஆக அனுபூதி (ஞானம்) என்பது எந்த ஒன்றாலும் அறியப்படாதது என்றால் அது ஆகாயத்தாமரை போன்று இல்லாத ஒன்றாகவே ஆகிவிடும். ஆகாயத்தாமரை “இல்லாத பொருள்” என்பதால்தான் அனுபூதி அல்ல என்று கூறப்படுகிறது அல்லாமல் “அது அனுபவிக்க இயலாத பொருள்” என்பதால் அல்ல - என்பது அவர்கள் வாதம் ஆகும். இதனை ஏற்க இயலாது. குடம் போன்றவை ஏன் அனுபூதி அல்ல என்றால் - அவை மற்றொரு ஞானத்திற்கு இலக்காக இருப்பதால் ஆகும் என்ற காரணத்தினால் அல்ல; மாறாக அவை தங்களுடைய அஜ்ஞானத்திற்குத் தாங்களே விரோதியாக (அஜ்ஞாந அவிரோதித்வம்) இல்லாத காரணத்தினால்தான் ஆகும் (இங்கு அஜ்ஞானம் என்பது தாங்களே தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள இயலாத தன்மை, இந்தத் தன்மைக்கு விரோதம் என்பது தாங்களே தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள முயலும் தன்மை - ஆக இந்த விரோத நிலையான “தாங்களே தங்களை வெளிப்படுத்துதல்” என்பது குடம் போன்றவைகளுக்கு இல்லை). ஆகவே அனுபவிக்கக்கூடியதாக இருந்தால் அனுபூதியாக உள்ள தன்மை இல்லாமல் போய்விடும் என்ற வாதம் பரிகாசம் செய்யத்தக்கதே என்று முடிக்கிறார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 107)

24. ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்

யதாதிகரணம் ப்ரபுர்யஜந தாந ஹோமார்சநா
பரந்யஸந பாவநா ப்ரப்ருதிபி: ஸமாராதித:
பலம் திசதி தேஹிநாமிதி ஹி ஸம்ப்ரதாயஸ்திதி:
ச்ருதி ஸ்ம்ருதி குரு உக்திபி: நயவதீபி: ஆபாதி ந:

பொருள் - அவரவர்களின் பலனை அளிப்பதில் சாமர்த்யம் கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப இயற்றப்பட்ட யாகம் - தானம் - ஹோமம் - அர்ச்சனை - ப்ரபத்தி - பக்தி போன்றவைகளால் நன்றாக ஆராதிக்கப்படுகிறான். இதனால் அவன் ஜீவன்களுக்கு ஏற்ற பலன்களை அளிக்கிறான். இப்படியாகவே ப்ரஸித்தி பெற்ற நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலை என்பது உள்ளது. இந்த நிலையானது சிறந்த ந்யாயங்களுடன் கூடியதான வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள், ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆகியவற்றால் நமக்கு நன்றாக விளங்குகிறது.

ஸாத்யோபாயத்தைப் பற்றிய ஞானம் அவசியம்

மூலம் - இப்படி ஸர்வஜ்ஞமாய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமகாருணிகமாய் ஸர்வசேஷியாய் ஸபத்நீகமாய் ஸர்வலோக சரண்யமான ஸித்தோபாய விசேஷம் தெளிந்தாலும்,

ஆரோக்யம் இந்த்ரியௌல்பண்யம் ஐச்வர்யம் சத்ருசாலிதா
வியோகோ பாந்தவைராயு: கிம் தத் யேநாத்ர துஷ்யதி

என்கிறபடியே விவேகமில்லாதார்க்குக் குணமாய்த் தோன்றினவையும் தோஷமானபடி கண்டு ஸம்ஸார வைராக்யம் பூர்ணமானாலும் பரமாத்மநி யோரக்த: என்கிறபடியே ப்ராப்யருசியுண்டானாலும்,

மஹதா புண்ய பண்யேந க்ரீதேயம் காயநெளஸ்த்வயா
ப்ராப்தும் துக்கவோததே: பாரம் த்வர யாவந்ந பித்யதே

என்கிறபடியே த்வரை பிறந்தாலும் அநாதியாக அநுவ்ருத்தமான ஆஜ்ஞாதி லங்கநமடியாகப் பிறந்து நிற்கிற பந்தகமான பகவந்நிக்ரஹத்துக்குப் ப்ரசமநமாக மாமேகம் சரண்யம் வ்ரஜ என்று விதி வாக்யத்தாலும், ப்ரபத்யே என்று அநுஷ்டான வாக்யத்தாலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்யோபாய விசேஷம் தெளியாதபோது ஸித்தோபாய பூதனான ஸர்வேச்வரனை வசீகரிக்க விரகில்லை. ஆகையால் அதின் அதிகாரத்திலும், ஸ்வரூபத்திலும், பரிகரங்களிலும் வரும் கலக்கங்களை சமிப்பிக்கிறோம்.

விளக்கம் - அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து வலிமையும் கொண்டவனும், மிகவும் கருணை நிரம்பியவனும், தன்னுடைய பத்னியுடன் அனைத்திற்கும் எஜமானனும், அனைத்து உலகங்களில் உள்ள உயிர்களும் சரணம் புக ஏற்றவனும் ஆகிய ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் குறித்து ஒருவன் நன்றாக அறிந்திருக்கக்கூடும். ஆரோக்யம் இந்த்ரியெளல்பண்யம் ஐச்வர்யம் சத்ருசாலிதா வியோகோ பாந்தவைராயு: கிம் தத் யேநாத்ர துஷ்யதி - மனிதனுக்கு நல்ல ஆரோக்யம் உள்ளபோது, அவனது இந்த்ரியங்களில் உள்ள வலிமையால் பாவங்களைச் செய்ய முனைகிறான்; செல்வம் அதிகமாக இருந்தால் அதிகமான பகைவர்கள் உண்டாகி, துன்பமே விளையும்; நீண்ட ஆயுள் இருந்தால் நமது உறவினர்கள் பலரது மரணத்தைப் பார்த்தபடியே துக்கம் உண்டாகும்; ஆக இவற்றில் எதனை வைத்து இன்பமாக இருக்கமுடியும்? - என்னும் ச்லோகத்துக்கு ஏற்ப, விவேகம் அற்றவர்களுக்கு ஏற்கும்படியாகத் தோன்றுகின்ற ஸம்ஸாரம் என்பது தோஷமாகவும், ஏற்றுக் கொள்ள இயலாதபடியும் உள்ளது. இதனால் ஒருவனுக்கு ஸம்ஸாரம் குறித்து வைராக்யம் உண்டாகிறது. மேலும் ஸர்வேச்வரனை அடையவேண்டும் என்னும் ருசியானது, பரமாத்மநி யோரக்த: - ஸர்வேச்வரனை விரும்பும் ஒருவன் வேறு எதனையும் விரும்புவதில்லை - என்னும் ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப ஒருவனுக்கு அதிகமாகலாம். இதனால் வராஹபுராணம் - மஹதா புண்ய பண்யேந க்ரீதேயம் காயநெளஸ்த்வயா ப்ராப்தும் துக்கவோததே: பாரம் த்வர யாவந்ந பித்யதே - மிகுந்த புண்ணியம் என்பதை விலையாகக் கொடுத்து வாங்கப்பட்ட ஓடம் போன்ற இந்த சரீரம் உடைவதற்குள், துன்பத்தின் அக்கரையை அடைவாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப மோக்ஷத்தின் மீது அதிக வேகமான ருசி உண்டாகலாம். ஆனாலும் அவனுக்கு ஸாத்யோபாயம் குறித்து

தெளிவாக அறியவில்லை என்றால் நடப்பது என்ன? (இதனைத் தொடர்ந்து கூறுகிறார்) எல்லையற்ற காலமாக ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளைத் தொடர்ந்து மீறியபடி உள்ளதால், எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழலுவதான தண்டனையைப் பெறுகிறோம்; இந்த தண்டனையை விலக்குவது எது என்றால் கீழே உள்ளவற்றில் காணப்படும் ஸாத்யோபாயம் குறித்த விசேஷமே ஆகும்:

- மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னிடம் மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக
- ப்ரபத்யே - நான் சரணம் புகுகிறேன்

இத்தகைய ஸாத்யோபாயம் பற்றி ஒருவன் அறியவில்லை என்றால், அவன் ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைத் தன்பக்கம் வசீகரிக்க வழி ஏதும் இல்லை. ஆகவே நாம் ஸாத்யோபாயத்தின் தகுதிகள், அதன் ஸ்வரூபம், அதன் அங்கங்கள் ஆகியவை குறித்து உண்டாகும் சந்தேகங்களை இப்போது தீர்ப்போம்.

ப்ரபத்திக்கு அனைவரும் தகுதியானவர்கள் என்பதற்கான ஆசேஷமும் சமாதானமும்

மூலம் - இப் ப்ரபத்தியுமொரு வைதிக தர்மமன்றோ? இதுவுமொரு யாக விசேஷமாகவன்றோ ந்யாஸவித்யையில் ஓதப்படுகிறது? ஆகையால் இது ஸர்வாதிகாரமாகக் கூடுமோ? என்று சிலர் விசாரிப்பார்கள். இது ஸர்வேச்வரனை ஸர்வருக்கும் சரணமென்று ஓதுகிற ச்வேதாஸ்வதர ச்ருதிபலத்தாலே பரிஹ்ருதம், இவ்வர்த்தம். ஸர்வலோக சரண்யாய, ஸர்வயோக்யமநாயாஸம் அப்ரபாவமநூபமம் ப்ரபந்நார்த்திஹரம் விஷ்ணும் சரணம் கந்துமர்ஹஸி இத்யாதி உபப்ருஹ்மணங்களாலும், த்ரயாணாம் ச்ஷத்த்ரியாதீநாம் என்று தொடங்கி சூத்ரபர்யந்தங்களான வர்ணங்களை எடுத்து ப்ரபந்நாநாம் ச தத்த்வத: என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீ ஸாதத்த்வத வசநத்தாலும்,

குர்யோநிஷ்வபி ஸஞ்ஜாதோ ய: ஸக்ருச்சரணம் கத:
தம் மாதா பித்ரு ஹந்தாரம் அபி பாதி பவார்த்திஹா

என்றும் சொல்லுகிற ஸநத்குமார ஸம்ஹிதா வசநத்தாலும் த்ருடக்ருதம். ஆகையால் உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக அபசூத்ராதிகரணத்திலே ஸமர்த்திதமானாலும் வைதிகங்களான ஸத்யவசநாதிகள் போலே ப்ரபத்தியும் ஸாமாந்ய தர்மமாகையாலே யதாதிகாரம் வைதிகமந்த்ரத்தாலேயாதல் தாந்த்ரிக மந்த்ராதிகளாலேயாதல் ஸர்வருக்கும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்துக்கு விரோதமில்லை. காகாதிகளும் ப்ரபந்நராகச் சாஸ்த்ரங்களிலே கேளாநின்றோம்.

விளக்கம் - "ப்ரபத்தி என்பது வேதங்களின் கூறப்படுகின்ற ஒரு தர்மமாக உள்ளது அல்லவோ? இது தைத்திரீய உபநிஷத்தின் நாராயண மந்த்ரத்தில் விசேஷமாக அல்லவோ ஓதப்படுகிறது? அப்படி என்றால், இது அனைவராலும் கைக்கொள்ளக் கூடியது என்று எவ்விதம் கூற இயலும் (வேதங்களை ஓதும் தகுதி படைத்தவர்களுக்கு மட்டுமே இது பொருந்தும் அல்லவோ என்று கேட்பதாகக் கருத்து)?", என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை, "ஸர்வேச்வரனே அனைவராலும் சரணம் என்று புகும் இடமாக உள்ளான்" என்று கூறுகின்ற ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் வாக்கியத்தின் மூலம் உரைக்கலாம் (இந்த வரியானது - ஸர்வேந்த்ரிய குணாபாஸாம் ஸர்வேந்த்ரிய விவர்ஜிதம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீசாநம் ஸர்வஸ்தம் சரணம் ஸுஹ்ருத் - தான் எண்ணினால் புலன்கள் மூலம் அனைத்தையும் அறிய வல்லவனும், புலன்கள் இல்லாதவனும், கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்ற பலன்களை அளிப்பவனும், அனைவரையும் நியமிப்பவனும், கருணை மிகுந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் அனைவரும் சரணம் புகும் இடமாக உள்ளான் - என்பதாகும்). இந்தக் கருத்து கீழே உள்ள பல இடங்களின் மூலம் உறுதியாகின்றது:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-15) - ஸர்வலோக சரண்யாய - அனைத்து உலகங்களும் சரணம் புக ஏற்றபடி உள்ளவனாகிய இராமனிடம் அழைத்துச் செல்வாயாக.
- ஸர்வயோக்யமநாயாஸம் அப்ரபாவமநூபமம் ப்ரபந்நார்த்திஹரம் விஷ்ணுமம் சரணம் கந்தமர்ஹஸி - அனைத்து உயிர்களாலும் சரணம் அடையத்தக்கவனும், எளிதாக அடையக்கூடியவனும், தன்னுடைய எந்தச் செய்கையிலும் தவறுகளுக்கு இடம் அளிக்காதவனும், வேறு யாரையும் ஒப்பாகக் கூற இயலாதபடி உள்ளவனும், ப்ரபத்தி செய்தவர்களின் துன்பத்தைப் போக்குபவனாகவும் உள்ள விஷ்ணுவைச் சரணம் அடைய நீ தகுதி கொண்டவன்.
- ஸாத்த்வத ஸம்ஹிதையில் (2-7 முதல் 2-11) - த்ரயாணாம் சூத்த்ரியாதீநாம் - சூத்த்ரியர்கள் தொடக்கமாக உள்ள மூன்று வர்ணத்தார்களும் விதிகளின்படி ப்ரபத்தி செய்து, நான்கு வ்யூஹங்களையும் மந்த்ரங்கள் இன்றி ஆராதனை செய்வதில் அதிகாரம் உள்ளது - என்றது காண்க.
- ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை - குர்யோநிஷ்வபி ஸஞ்ஜாதோ ய: ஸக்ருச்சரணம் கத: தம் மாதா பித்ரு ஹந்தாரம் அபி பாதி பவார்த்திஹா - தாழ்ந்த குலத்தில்

ஒருவன் பிறந்திருந்தாலும் ஸர்வேச்வரனிடம் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தால் போதுமானது; அவன் தனது தாய்தந்தையரைக் கொலை செய்தாலும், ஸம்ஸார துன்பத்தை நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் அவனைக் காப்பாற்றுகிறான்.

உபாஸநம் போன்றவை சூத்திரர்கள் அல்லாத மற்ற மூன்று வர்ணத்தால் மட்டுமே கைக்கொள்ளக் கூடியது, மற்றவர்களுக்கு அந்தத் தகுதி இல்லை என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அபசூத்ராதிகரணத்தில் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது; ஆனாலும் வேதங்களில் கூறப்படும் உண்மையான வசனங்கள் போன்று, ப்ரபத்தியும் அனைவருக்கும் தகுதியான ஒன்றே ஆகிறது. ஆகவே இந்த ப்ரபத்தியை அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப வேதங்களில் உள்ள மந்த்ரங்களின் அடிப்படையிலோ அல்லது தந்த்ரங்களில் உள்ள மந்த்ரங்கள் மூலமாகவோ யார் வேண்டுமானாலும் கைக்கொள்ள எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. காகங்கள் கூட ப்ரபத்தி செய்தன என்று நாம் சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 63)

203. இவ்விடத்திலே வைநதேய வருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்த விஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயம் குறித்து முன்பு ஏற்பட்ட இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைநதேய வருத்தாந்தமாவது) - விச்வாமித்ரன் பக்கலிலே வித்யைகளெல்லாமதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, "நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்கதேது" என்று கேட்க; "நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய சுச்ருஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலே தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதிநிர்பந்தம் பண்ணுகையாலே, "கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீதிதம் ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணம் கச்ச காலவ மாசிரம்" என்று - அவன் குபிதனாய், இவனைப் பார்த்து, "உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம் போலே வெளுத்து ஒரு செவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டு வந்து தா" என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக்கினிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனான

ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவாயிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச் செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க; அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டு போகிறேன், இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக் கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல் ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின் மேலே வஸியா நிற்பாளாய் ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்று கண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய் சயிக்கிறவளவிளே; இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற இவள் ஒரு விலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவளையிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டு போய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதையிருந்த தேசத்தைக் குறைய நினைத்த இவ்வபசாரத்திலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட; இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, “கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பததாம்வர நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி” என்று ஏதேனுமும்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்பு போலேயானாரென்கிறது. இதுதான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹரிஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக்குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பல கதைகளும் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவான நுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோ பப்ருஹ்மண ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - முதலில் கருடன் பற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்றை அருளிச்செய்கிறார். விச்வாமித்திரரிடம் காலவன் என்னும் ஓர் அந்தணன் அனைத்து வித்யைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தான். அதன் பின்னர் தனது மனதில், “இவருக்கு ஏற்ற குருதக்ஷிணை அளிக்காமல் நம்மிடம் கல்வி நிலையாக இருக்காது”, என்று எண்ணினான். ஆகவே அவரிடம், “நான் உம்மிடம் கற்ற கல்விக்கு ஏற்றபடி எந்தவிதமான தக்ஷிணை

அளிக்கவேண்டும்?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட விச்வாமித்திரர் அவனிடம், “நீ நமக்கு ஏதும் அளிக்க வேண்டாம். நீ நம்மிடம் செய்த பணிவிடைகள் மற்றும் நம்மிடம் கொண்ட பக்தி ஆகிய இரண்டிலுமே மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். ஆக இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று உனது விருப்பத்தின்படி வாழ்வாயாக”, என்று கூறினார். அவனும் இதனை ஏற்காமல் மீண்டும்மீண்டும் விண்ணப்பம் செய்ய, அவரும் பலமுறை இப்படியே உரைத்தார். இதனால் அவர் சற்றே கோபம் அடைந்தார். கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீதிதம் ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணம் கச்ச காலவ மாசிரம் - கோபம் கொண்ட விச்வாமித்ரர் இவ்விதமாக உரைத்தார்: ஒரு காது பச்சை நிறத்துடன், சந்த்ரன் போன்று வெளுத்த சரீரத்துடன் கூடியதான எண்ணூறு குதிரைகளை காலவனே, நீ எனக்கு அளிப்பாயாக, விரைவாகக் கொண்டு வா - என்ற வரியில் கூறியதற்கு ஏற்ப மிகவும் கோபத்துடன் காலவனை நோக்கி, “உடல் முழுவதும் சந்த்ரன் போன்று வெளுத்தும், ஒரு காது மட்டும் பச்சையாக உள்ளபடி இருக்கின்ற எண்ணூறு குதிரைகளை எனக்குக் கொண்டு வந்து தருவாயாக”, என்றார். இதனைக் கேட்டு கலக்கம் அடைந்த அவன், “இப்போது என்ன செய்வது?”, என்று பலவிதமாக ஆராய்ந்தான். அதன் பின்னர், “அனைத்து விருப்பங்களையும் அளிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை உபாசித்து நிற்போம்” என்று முடிவு செய்து, அது போன்று செய்யத் தொடங்கிய உடனேயே, இவனுக்கு எப்போதும் துணையாக உள்ள கருடன் இவன் முன்பாக வந்து நின்றார். கருடனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி வணங்கி நின்றான். கருடன் இவனிடம், “உன்னை நான் இந்தப் பூமி முழுவதும் கொண்டு செல்கிறேன், இருவருமாகச் சேர்ந்து ஆராய்வோம், வருவாயாக”, என்று இவனைத் தன் மீது அமரவைத்தபடி பல இடங்களிலும் அலைந்தார். அப்போது களைப்பு அடைந்த அவர் சற்றே ஓய்வு எடுக்க எண்ணி, “அதோ, அங்கு சென்று சற்று ஓய்வு எடுத்துச் செல்வோம்”, என்றார். மேலே ஸமுத்திரத்தில் உள்ள ருஷபம் என்ற மலை மீது வசித்து வரும் மிகுந்த ஞானம் கொண்ட சாண்டிலீ என்னும் பாகவதை உள்ள இடத்திற்குச் சென்றனர். அவளை வணங்கி நின்றனர். அவளும் இவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பத்துடன் உணவு அளித்து உபகாரம் செய்தாள். அதன் பின்னர் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது கருடன் தனது மனதில், “இந்த அளவிற்கு ஞானமும் பக்தியும் கொண்ட இந்தப் பெண் ஒரு உயர்ந்த திவ்யதேசத்தில் வசிக்காமல் உள்ளாளே! இவளை நாம் இங்கிருந்து கொண்டு சென்று, ஒரு திவ்யதேசத்தில் வசிக்கும்படிச் செய்வோம்”, என்று நினைத்துக் கொண்டே

உறங்கிவிட்டார். அந்தப் பாகவதை வாழ்ந்து வரும் இடத்தைத் தாழ்வாக எண்ணிய அந்த நொடியிலேயே அபசாரம் செய்தவராக, கருடனின் அனைத்து சிறகுகளும் உதிர்ந்தன. இதனை கண்ட காலவன் - கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பததாம்வர நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி - கருடனே! உனது மனதில் என்ன குற்றத்தை நீ செய்தாய்? இப்படிப்பட்ட அபசாரம் உனக்கு உண்டாக ஏதும் வழி கிடையாதே - என்றான். அதாவது, “உனது மனதில் ஏதேனும் தீமை நினைத்தாயோ? உனக்குச் சிறிய அபசாரம் வந்து சேர்வதற்குக் கூட வாய்ப்பு இல்லையே”, என்றான். இதனைக் கேட்ட கருடன் அவனிடம், “அபசாரம் ஏற்பட்டுவிட்டது” என்று கூறி, தான் அந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்தது பற்றி உரைத்தார். அதன் பின்னர் அந்தப் பாகவதையிடம், “எனது அபசாரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று வேண்டி நின்றார். அவளது கருணையால் தனது அபசாரம் நீங்கப் பெற்று முன்பு போல மாறினார். மேலே கூறப்பட்ட நிகழ்வு பற்றி நாரதர் மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வத்தில் அருளிச்செய்தார். அதாவது க்ருஷ்ணன் தூது சென்ற நேரத்தில் நாரதர் முதலான பல முனிவர்களும் அங்கு கூடியபோது க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகைக்கு ஏற்றபடி த்ருதராஷ்ட்ரன் குறித்துப் பல கதைகள் கூறப்பட்டபோது இதுவும் அடக்கம். ஆகவே இது இதிஹாசத்திலே உள்ளதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையானது) - பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்துநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்டு, “இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநு ஷ்ட்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாச பர்யந்தமாக்கி விடும்; அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம் பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ? என்ன; அடியெனத்தை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதாயிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றோவது, அவ்வளவு போராது”, கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவன்” என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும் என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம் பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவத தோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து,

“நாமினிமுடிந்தோம்” என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர்; இவர் முன்பு வருகிற காலத்தில் வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வானிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, “ஏன்தான், முசிப்பென்” என்று வினவியருள்; தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண த்ரயத்தாலுமபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க் குண்டாகப் பெற்றோமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் சஷமித்தருளும், ப்ரத்யசஷ தண்ட பயத்தாலே காயிகமாகவொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆன பின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும் - என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - அடுத்து, பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் விஷயத்தில் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் உபதேசித்தது பற்றி அருளிச்செய்கிறார். கூரத்தாழ்வான் தன்னுடைய சிஷ்யனாக பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை ஏற்றுக் கொண்டார். அப்போது தனது குலப்பிறப்பு போன்ற பலவற்றாலும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் உயர்ந்தவர் என்பதால் அவர் எந்த ஒரு பாகவதரிடத்திலும் பணிவு காண்பிக்காதபடி உள்ளதைக் கண்ட கூரத்தாழ்வான் தனது மனதில், “இவருக்கு ஏற்படும் இந்த பாகவத அபசாரம் என்பது இவரது ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானங்களைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு, உயர்ந்த கேட்டினையும் ஏற்படுத்திவிடுமே”, என்று எண்ணினார். ஒருநாள் தசஷிணாயன காலத்தில் நீராடி வந்தபோது அவரிடம் கூரத்தாழ்வான், “அனைவரும் தானம் செய்கிறார்களே! நீரும் நமக்கு ஒரு தானம் செய்யமாட்டீரோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், “அடியேன் எதனைத் தானம் செய்வது?”, என்றார். இதற்கு ஆழ்வான், “பொருளின் நிலை அப்படி உள்ளது. நீவிர் பொருள் தானம் ஏதும் செய்யவேண்டாம். மனம், உடல், வாக்கு ஆகிய மூன்றாலும் இனி எப்போதும் பாகவத அபசாரம் செய்யாமல் வாழ்வேன் என்று நம்முடைய கைகளில் தண்ணீர் வார்த்து வாக்களிக்கவேண்டும்”, என்றார். இவரும் அப்படியே தண்ணீர் வார்த்து வாக்களித்தார். அதன் பின்னர் ஒருநாள் தனது மனதளவில் பாகவத அபசாரம் செய்துவிட்டு அதற்காக வருந்தி, “நாம் இனி முடிந்து விட்டோம்”, என்று எண்ணி, தனது வீட்டிலேயே உறங்கிவிட்டார். நெடுநேரம் ஆகிய பின்பும் அவர் வராத காரணத்தினால் இவரது வீட்டிற்கு இவரைத் தேடி, கூரத்தாழ்வான் வந்துவிட்டார்.

அவரிடம் ஆழ்வான், “என் இப்படி உள்ளீர்?”, என்று வினவ, அவரும் தான் மனதால் செய்த பாகவத அபசாரம் குறித்து உரைத்து, “மூன்று கரணங்களாலும் அபசாரம் செய்யாதபடி இந்தச் சரீரத்துடன் வாழ்வது மிகவும் கடினமாகவே உள்ளது. என்ன செய்வது?”, என்றார். ஆழ்வானின் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினார். இதனைக் கண்ட ஆழ்வான், “இவருக்கு இத்தனை அனுதாபம் உண்டாகும்படி உயர்ந்துள்ளாரே!”, என்று வியந்தார். அவரிடம், “மனதால் எண்ணிய பாகவத அபசாரத்திற்கு நீவிர் உமது மனதால் இத்தனை வருந்துவது போதுமானது; இதனால் இதனை ஈச்வரன் பொறுத்துக்கொள்வான். கண்கூடாகத் தண்டனை கிடைக்கும் என்ற காரணத்தினால் நீவிர் உமது சரீரத்தைக் கொண்டு யாரையும் துன்புறுத்த மாட்டீர். இவை இரண்டையும் நாம் நீக்கினோம். இனி உமது நாக்கு ஒன்றை மட்டுமே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பீராக (அதாவது மனம், சரீரம் ஆகிய இரண்டாலும் ஏற்படும் அபசாரங்கள் போக்கப்பட்டன. எஞ்சியுள்ளது வாக்கின் மூலம் உண்டாகக்கூடியது மட்டுமே)”, என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 73)

1-5-7 அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறிதலார்க்கு மரியானை

கடிசேர் தண்ணத் துழாய்க்கண்ணி புனைந்தான் றன்னைக் கண்ணனை

செடியா ராக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை

அடியேன் காண்பா னலற்றுவன் இதனின் மிக்கோ ரயர்வுண்டே.

பொருள் - எத்தனை ஞானம் நிரம்பியவர்களாக உள்ளபோதிலும், அவர்களாலும் அறிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் அரியவனாக உள்ளான்; நறுமணமும், குளிர்ச்சியும் நிரம்பிய அழகான துளசிமாலைகள் அணிந்தவன்; அனைவராலும் அடையப்படும்படியாக நின்ற க்ருஷ்ணன்; தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்தவர்களுடைய சரீரத் தொடர்பு என்பதை முற்றிலுமாக நீக்கவல்ல பெரியபிராட்டியின் நாயகன் - இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை, மிகவும் அற்பமான அறிவு கொண்டவனாகிய நான் காணவேண்டும் என்று இடைவிடாமல் புலம்பியபடி உள்ளேன். இப்படியும் ஒரு அறியாமை உள்ளதோ?

அவதாரிகை - “நைவன்” என்றார்; இவரை நையக்கொடுக்க மாட்டாமையாலே வந்து முகங்காட்டினான்; அவனைப் பார்த்து, “நம்மால் வரும் குணாதியமும் இவனுக்கு வேண்டா?” என்று அகலுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “நைவன்” என்றார். ஆனால் இவர் இவ்விதம் துன்பம் அடைந்து வருவதை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. இதனால் ஓடோடி வந்து தன்னைக் காண்பித்தான். தன்னை இவருக்குக் காண்பித்தான் என்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம் என்றால், “அடியேன் சிறிய

ஞானத்தன்” என்று இவர் அகல எண்ணுவதால், அவன் வந்து தனது திருமுகம் காட்டியிருக்கவேண்டும் என்றாகிறது. அவனைப் பார்த்த ஆழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “அயோக்யரான நம்மை தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்வதால் இவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய - ஸர்வாதிகாரன் - என்ற தாழ்ச்சி ஏற்பட வேண்டாம்”, என்று எண்ணி அகல்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்) ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும்படிகிடர், என் அறிவுகேடு. “அல்லேன்” என்று அகலுகிற இவர் “அடியேன்” என்கிறது வாஸனையாலே; அன்றிக்கே “அடியேன்” என்கிறது அடிமைக்கு இசைந்தன்று; ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதி நீரூபகமாக சேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கையாலே, “அஹம்” என்றவோபாதி “அடியேன்” என்கிறார். (சிறிய ஞானத்தன்) அத்யல்ப ஜ்ஞாநத்தையுடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானை) எத்தனையேனும் அதிசயத ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனாயிற்று அவன்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானான தனக்கும் அறியப்போகாது; தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானிறே. தம: ப்ரகாசங்களுக்குள்ள சேர்த்திபோருங்கிடர் எனக்கு அவனுக்கும். (கடிசேர்) அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் திருத்துழாய்மாலை; நாட்செல்ல நாட்செல்ல, பரிமளமேறி வாரா நின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையைப் புனைந்தவனை. (கண்ணனை) அறிவரியனாயிருந்துவைத்து, இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் தன்னை எளியனாக்கி வைத்தவனை.

விளக்கம் - (அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களில் மிகவும் அறிவற்ற நிலையில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து, “இவர்கள் அனைத்தும் அறிந்தவர்கள்” என்று நான் கூறும்படியாக எனது அறிவின்மை உள்ளது. கடந்த சில பாசுரங்களில் அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யம் செய்யத் தகுதி பெற்றவன் அல்லன் என்று தன்னைக் கூறிக் கொண்டு, அவனை விட்டு அகல முயன்றார்; அப்படி உள்ளபோது “அடியேன்” என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு இரண்டுவிதமான சமாதானம் உரைக்கப்படுகிறது. அடிமையாக இருப்பதற்குத் தனக்கு எந்தவிதமான தகுதியும் இல்லை என்றபோதிலும், நீண்ட பிறவிகளாக தொடர்ந்து வருகின்ற வாஸனை காரணமாக இவ்விதம் உரைத்தார் என்று ஒரு சமாதானம் கொள்க. அடுத்த

சமாதானம் - அடியேன் என்று பதமானது இங்கு அடிமைத்தொழில் செய்யும் தகுதி கொண்டவன் என்ற பொருளில் கூறப்படவில்லை; ஜீவனுக்கு ஞானம், ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் இருப்பது போன்று, சேஷத்வன் என்பதான ஒரு குணமும் உள்ளதை இவர் அறிந்தவர் என்பதால் “நான்” என்பதையே “அடியேன்” என்றார். (சிறிய ஞானத்தன்) - மிகவும் அற்பமான ஞானத்தை உடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானை) - அனைவராலும் வியக்கும்படியான ஞானத்தை ஒருவர் கொண்டிருக்கக்கூடும்; அத்தகைய ஒருவராலும் அறிய இயலாதவன் ஆவான். அனைத்தும் அறிந்தவன் என்றபோதிலும், தன்னைப் பற்றி தானே முழுவதுமாக அறியாதவன். திருவாய்மொழி (8-4-6) – தனக்கும் தன் தன்மை அறிவு அறியான் - என்றது காண்க. தான் அவனிடம் சேர்தல் என்பது இருளுக்கும் ஒளிக்கும் உள்ள சேர்த்தி போன்றாகிவிடும் என்கிறார். தாழ்ந்த விஷயங்கள் அனைத்தாலும் அளவிட இயலாதவனாக நான் உள்ளேன்; உயர்ந்த ஞானம் கொண்ட பலராலும் அளவிட இயலாதபடி அவன் உள்ளான். (கடிசேர்) - நாட்கள் செல்லச்செல்ல அதிகமான நறுமணம் வீசுவதான துளசிமாலையை அணிந்தவன். யாராலும் அறிய இயலாத அந்த வஸ்துவை அடையாளம் காண்பிக்கக்கூடியது எது என்றால், இந்த துளசி மாலையே என்கிறார். (கண்ணனை) – அனைவராலும் அறிவதற்கு மிகவும் அரியவனாக உள்ளபோதிலும் இடையர்களுக்கும், இடைச்சிகளுக்கும் தன்னை மிகவும் எளியவனாக ஆக்கிக்கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (செடியார் இத்யாதி) செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி; பாபம் மிக்கிருக்கிற சரீரம். நோயெலாம் பெய்ததோராக்கையிறே. ”ஜராமரண மோசஷாய மாம் ஆச்ரித்ய யதந்தியே” என்று, அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, தூறு மண்டின சரீரத்தை அறுத்துக் கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர். அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியாரோ? என்னில் “அடியாராவார் அவர்களே” என்றிருக்கிறார். என்றிய? என்னில் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே சேஷ பூதராகிறார்; என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே.

விளக்கம் - (செடியார் இத்யாதி) - செடி என்றால் பாவம் என்று பொருள். ஆர்தல் என்றால் மிகுதியான என்று பொருள். அதாவது பாவங்கள் மிகுதியாக உள்ள

சரீரம். சரீரத்தில் உள்ள பாவங்களை நம்மால் காண இயலாது அல்லவோ? எனவே பாவங்களின் விளைவாக உண்டாகக்கூடிய நோய் என்பதை உணர்ந்து, நோய் மிகுதியாக உள்ள சரீரம் என்று கொள்க. இதனைப் பெரியதிருமொழி (9-7-7) - நோயெலாம் பெய்தது ஓர் ஆக்கை - என்றது காண்க. நோய் அனைத்தையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்ட சரீரம். அடுத்து மற்றொரு பொருள் உரைக்கிறார். செடி என்றால் தூறு என்று பொருள் ஆகும். தூறு மண்டுதல் என்றால் அவித்யை போன்றவை ஆகும். தூறு மண்டுதல் - மாறிமாறி உண்டாகின்ற பல பிறவிகள். கீதை (7-25) - ஜராமரண மோக்ஷாய மாம் ஆச்ரித்ய யதந்தியே - வயோதிகம் மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்காக என்னை அண்டி நிற்கின்றனர் - என்று கூறியது போன்று, அவனைச் சரணம் அடைந்து தங்களது சரீரத்தை அறுத்துக் கொள்பவர்கள் உண்டு. இவர்களைக் கைவல்யாதிகள் என்பர். அவர்களுக்கு அந்தச் சரீரத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கின்ற ஸ்ரீமாந். ஆனால் அவனது கைங்கர்யத்தை எண்ணாமல், தங்களைப் பற்றி எண்ணும் அவர்களை "அடியார்கள்" என்பது சரியா என்றால், தங்களது எஜமானனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்துவதால் அடியார்களே ஆவர் என்று கருத்து. அவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். "என்னைப் போன்று அவனை அண்டி நின்று அவனுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்தாமல், தங்களது ஸம்ஸார தொடர்பை மட்டும் அறுத்தால் போதும் என்று எண்ணியபடி உள்ளதால், என்னை விட அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உமக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) "அடியேன்" என்பது "காணவேணும்" என்பதாகாநின்றேன் நான். (இதனின் மிக்கோர் அயர்வுண்டே) ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே. அது நன்றானபடி என்னென்னில்; அப்போது கடக்கநின்று பகவத் தத்வத்தைக் குறியழியாமே வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டி அழிக்கப்பார்த்தது; இதிற்காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ?

விளக்கம் - இவரது நிலையைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், "சரி, உமக்கு இப்போது நான் செய்ய வேண்டுவது என்ன?", என்று கேட்பதாகத் திருவுள்ளம் கொண்டு, மேலே தொடர்கிறார். (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) - அடியேன் என்று புலம்பியபடி நிற்பேன், உன்னைக்காணவேண்டும் என்று புலம்புவேன் என்றபடி.

அதாவது எனது தொடர்பு என்பது அவனுக்குத் தாழ்வை உண்டாக்கிவிடும் என்ற நிலை உள்ளபோதிலும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் வேண்டும் என்று இருப்பேன். நான் நோக்கினால் கூட அவனுக்குத் தாழ்வு ஏற்படும் என்னும்போது, அவனைக் காணவேண்டும் என்கிறேன். இதனைக் காட்டிலும் அறிவுக்கேடு ஏதேனும் உண்டோ என்கிறார். (இதனின் மிக்கோர் அயர்வுண்டே) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் உலகவிஷயங்களை மட்டுமே நாடியபடி உள்ளபோது, இத்தகைய அறிவு ஏற்பட்டது என்பது நல்லதுதானே என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல, ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவராக நின்றபோது, அறிவு நன்றாகவே இருந்தது எனலாம். எப்படி எனில், அப்போது பகவத் விஷயத்தை நான் இலக்காக்கிக் கொண்டு, அவனுக்கு என்னுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்தி, அவனுக்குத் தாழ்ச்சி ஏற்படும்படிச் செய்யவில்லை. ஆனால் இப்போது அவனை அண்டி நின்று அவனை அழிக்கப் பார்க்கிறேன். இதனைக் காட்டிலும் அறிவுக்குக் கேடு வேறு உள்ளதோ என்று நைச்சியாநுஸந்தானத்தின் எல்லைக்கே செல்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 36)

34. சிதைக்கின்றதாழி என்று ஆழியைச்சீறி, தன் சீரடியால்

உதைக்கின்ற நாயகந்தன்னொடு மாலே, உனது தண்டார்
ததைக்கின்ற தண்ணந்துழாயணிவான் அதுவேமனமாய்ப்
பதைக்கின்ற மாதின்திறத்து, அறியேன் செயற்பாலதுவே.

பொருள் - மாயமான செய்கைகள் பலவற்றையும் செய்தபடி உள்ளவனே! தான் இழைத்து வைத்த கூடலை ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் வந்து சிதைக்கின்ற காரணத்தினால் கோபம் கொண்டு, தன்னுடைய அழகான சிறிய கால்கள் கொண்டு அந்த ஸமுத்திரத்தை உதைத்தபடி உள்ளாள். நீ அணிந்துள்ள குளிர்ச்சியும் அழகும் ஒன்றாகப் பொருந்திய துளசிமாலையை இவள் உன்னிடம் பெற்று அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அதிலேயே மனதை நிறுத்தி, மிகுந்த வேகம் கொண்ட இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று நான் அறியவில்லை.

குறிப்பு - இந்தப் பாசரத்தில் கூடல் இழைத்தல் என்பது பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. கூடல் இழைத்தல் என்பது என்ன? தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, கூடல் தெய்வத்தை நன்றாகத் தொழுது, கடற்கரை மணலிலோ அல்லது ஆற்று மணலிலோ முதலில் ஒரு பெரிய வட்டத்தை வரைந்து கொள்வாள். அதன் பின்னர் அந்த வட்டத்திற்குள் சிறிய வட்டங்கள் பலவற்றை வரைந்து கொள்வாள். பின்னர் அந்தச் சிறிய வட்டங்களை இரண்டு இரண்டாகக் கூட்டுவாள். அதில் வரக்கூடிய

எண்ணிக்கை இரட்டைப்படையாக இருந்தால், தலைவன் வந்துவிடுவான் என்றும், ஒற்றைப்படையாக இருந்தால் தலைவன் வரமாட்டான் என்றும் கருத்து.

அவதாரிகை - அவன் வருமளவும் ஆறியிருக்க வொண்ணாமையாலே கூடலிழைக்கத் தொடங்கினாள். அது தப்பின படியைக் கண்டு நாயகன் தன்னைக் கண்டால் கோபிக்குமோபாதி கூடலோடே கோபிக்கிறாள்.

விளக்கம் - நாயகன் வரும் காலம்வரை இவளால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆகவே அவன் வருவானா வரமாட்டானா என்று அறியும்விதமாகக் கூடல் இழைக்கத் தொடங்கினாள். அதுவும் கைகூடாத காரணத்தினால், பிரிந்து சென்ற நாயகன் மீண்டும் வந்தால் எந்த அளவு கோபம் கொண்டு நிற்பாளோ அது போன்று கூடல் மீது கோபம் கொள்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (சிதைக்கின்ற இத்யாதி) முன்புள்ளார், “கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே அது சிதறிவருகிற படியைக் கண்டு அத்தோடே சீறி அழியாநின்றாள்” என்பர்கள். பட்டர், “இது கூடுகைக்கு ஏகாந்தமின்றியே பிரிகைக்குமொரு புடையுண்டாயிருக்கையாலே சீறியுதையா நின்றாள்” என்று. கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே கடலானது திரையாகிற கையாலேயழிக்கப் புக்கவாறே அத்தோடே சீறா நின்றாள். நாயகனும், வரவு தாழ்த்தவாறே கடலோடே சீறாமத்தனையிறே. “சாபமாநய”, “ராமோ ரக்தாந்த லோசந:” என கண்சிவப்பா வில்லைக் கொடுவாவென்னு மித்தனையிறே. (சீரடியித்யாதி) ஆர்செவி சீபாய்ந்து கிடக்குமது ஆருக்கு பலிக்கிறதுதான். பிறரை யிழப்பிக்குமளவன்றியிலே தந்தாம் பேற்றையு மிழப்பர்களோ? பெறுதற்கரிதான திருவடிகளாலே கிடர் அசேதநமான கூடலையுதைக்கிறது. இங்ஙனே யென்னுமிடமறிந்தானாகில் தூணிலே யொதுங்கினவோ பாதி இம்மண்ணிலே யொதுங்கிக் கிடக்குங்கிடர். கடலானபோது இவை சில கிடைக்குமென்றன்றோ நீர்தொறும் பரந்து நிற்கிறது. அப்போதைக்குத்தானே பெற்றானாகிறான். “தவத்பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தந்ய ஜந்மா பூயாஸம்” என்று அவன் ஸர்வேச்வரனாவது இவள் காலுக்கிலக்கானாவிறே. “லக்ஷ்மீபதி லாசைஷக லக்ஷணம்” ஈச்வரனாவான் தலையிலல்லது திருவடிகள் தானேறாதினே. (தன் சீரடியாலுதைக்கின்ற நாயகம்) தரம் பாராதே யுதைக்கின்றபடி. மதித்தும் மதியாதேயிருக்கிற வேண்டப்பாடுடைய நாயகம். (மாலே) இவளையிப்படி பிச்சேற்றி இவள் பிச்சைக் கண்டு பிச்சேறியிருக்கிறவனே.

விளக்கம் - (சிதைக்கின்ற இத்யாதி) - இங்கு மூன்றுவிதமான பொருள் உரைப்பார்கள். இவை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தவர்களின் கருத்து, ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் கருத்து, ஸ்வாமி நம்பிள்ளையின் கருத்து என்பதாகும். முதல் இரண்டு கருத்துக்களில் ஆழி என்று பாசரத்தில் உள்ள இரு பதங்களும் ("சிதைக்கின்றது ஆழி", "என்று ஆழியை" என்னும் இரு இடங்கள்), கூடல் என்பதைக் குறிப்பதாகக் கொள்க. அதாவது, "இவள் கூடல் இழைக்கத் தொடங்கினாள். ஆனால் அது தனது எண்ணமான -தலைவன் வருவான் - என்பதைச் சிதைக்கும்படி அமைந்த காரணத்தினால் மிகவும் கோபம் கொண்டு அழித்தாள்", என்று கருத்து. ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவது, "இத்தகைய கூடல் இழைத்தல் என்பது அவனுடன் தான் சேர்வதை மறைமுகமாக உணர்த்தவில்லை; மாறாக அவன் வரமாட்டான் என்பதையும் மறைமுகமாக உணர்த்தியது கண்டு மிகவும் கோபம் கொண்டு அழித்தாள்", என்பதாகும். ஸ்வாமி நம்பிள்ளையின் கருத்தில் முதலில் உள்ள ஆழி என்ற பதம் ஸமுத்திரத்தையும், அடுத்து உள்ள ஆழி என்னும் பதம் கூடலையும் குறிப்பதாகிறது; அதாவது, தான் இழைத்த கூடல் அனைத்தையும் சமுத்திரம் தனது அலைகள் என்னும் கைகளால் அழிப்பதால், அதன் மீது கோபம் கொண்டு தனது திருவடிகளால் உதைத்தாள் என்று கொள்க. நாயகனுக்காகக் கடற்கரையில் காத்து நிற்கும் நாயகி, அவன் வரவு தாமதமாக உள்ளபோது சமுத்திரத்திடம் கோபம் கொள்வதை இங்கு காணலாம். நாயகியான அவள் கடல் மீது கோபம் கொள்ளலாமோ என்ற கேள்வி உண்டாக, நாயகன் கூட அவ்விதம் கடலிடம் கோபித்த நிகழ்வு உண்டு; அவனது நாயகி என்பதால் இவரும் கடலிடம் சீறுகிறாள் என்று கருத்து. நாயகன் கடலிடம் சீறிய நிகழ்வு குறித்து இராமாயணத்தில் கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்பிக்கிறார்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-22) - சாபமாநய - இந்தக் கடல் வரண்டு போகும்படிச் செய்கிறேன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-13) - ராமோ ரக்தாந்த லோசந: - கோபத்தில் சிவந்த கண்களுடன் கூடிய இராமன்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி கோபத்தில் தனது கண்களைச் சிவந்ததாக ஆக்கிக் கொண்டு, வில்லைக் கொண்டு வரும்படிப் பணித்தது காண்க. (சீரடியித்யாதி) - தனது உயர்ந்த திருவடிகளால் நாயகி உதைக்கிறாள். நாயகன் ஆசைப்படுகின்ற

இது அவனுக்கு ஏற்படாமல் மற்றவர்களுக்கு உண்டாகிறதே! நாயகியின் பேறாகவே உள்ள சேர்த்தியும் கிடைக்கவில்லை, அவளது திருவடியால் உதைபடுவதும் கிட்டவில்லை என்று இருப்பார்களோ? பெறுவதற்கு மிகவும் அரியதாக உள்ள இவளது திருவடிகள் கொண்டு, அசேதனமாக உள்ள கடலை உதைக்கிறாளே! இப்படி இவள் உதைக்கும் இடம் இது என்று இவன் அறிந்திருந்தால், நரஸிம்ஹமாகத் தூணில் நிற்காமல் இந்த மண்ணில் ஒளிந்திருப்பான் அல்லவோ? ஆழி என்பதைக் கடல் என்று கொண்டால், கடலை உதைத்தாள் என்று உணர்ந்து அல்லவோ ஒவ்வொரு நீர்த்துளியிலும் இவன் நின்றான்; இவ்விதம் கொண்டால், தான் எண்ணியதைப் பெற்றான் என்றாகிறது. அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள இவனுக்கு இது தேவையான ஒன்றா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது - த்வத்பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தந்ய ஜந்மா பூயாஸம் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் ஸர்வேச்வரனாக உள்ள நிலை என்பது அவளது திருவடிச் சுவடுகள் இவன் திருமார்பில் இருப்பதால் அல்லவோ ஏற்படுகிறது! இவளது திருவடிகளால் உதைக்கப்பட்டால் மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் என்ற தகுதி ஏற்படுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் ஸ்வாமி பராசரபட்டர். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-9) - லக்ஷ்மீபதி லாசைஷக லக்ஷணம் - எந்த வஸ்துவின் திருமார்பில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் திருவடிகளில் பூசப்பட்ட செம்பஞ்சுக்குழம்பின் அடையாளம் உள்ளனவோ - என்றது காண்க. ஆக ஈச்வரன் என்பவனது அடையாளம் இவ்விதம் இவள் திருவடிகளால் உதைபடுவது என்றது காண்க. (தன் சீரடியாலுதைக்கின்ற நாயகம்) - ஸௌகுமார்யம் பாராமல் உதைக்கிறாள் என்றபடி. மதிக்கின்ற பேற்றைக் கூட மதிக்காமல் உள்ள பெருமை என்றபடி. இப்படியாக இவளது மனநிலையைக் கலங்க வைத்து, கலங்கிய மனநிலையுடன் உள்ள இவளைக் கண்டு கலங்கி நிற்பவனே!

வ்யாக்யானம் - (உனது தண்டாரித்யாதி) உன் பக்கலுண்டாய், குளிர்த்தியை யுடைத்தாய், தாரையுமுடைத்தாய்க் கொம்பிலே நின்றபோதையிற் காட்டில் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே தழையா நின்றாள் திருத்துழாய் மாலையைத் தனக்காபரணமாக விடுகையிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாய்ப் பதையா நின்ற விவளிடையாட்டத்து, “பட்டபோதொழுபோதறியாள் வரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும்”, திருத்துழாயென்றே பதையா நின்றாள். “பரதஸ்யவதே தோஷம் நாஹம்பச்யாமி”, “வத்யதாம்” என்ற இளையபெருமானைப் போலே. (அறியேன் செயற்பாலதுவே) க்ரம ப்ராப்தியுமிவளுடைய த்வரையும் ஸாதநமல்ல, அப்ரயோகம். பலம் அவன் தன்னாலேயாயிருந்தபடி.

விளக்கம் - (உனது தண்டாரித்யாதி) - உன் அருகில் உள்ளதாகவும், குளிர்ச்சி பொருந்தியதாகவும், மலர்களை உடையதாகவும், செடியில் இருக்கும்போது வாடியபடியும் உனது திருமேனியின் தீண்டுதலால் மலர்ந்தபடியும் உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற துளசிமாலையைத் தனது ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ள மனம் கொண்டவளாக. திருவாய்மொழி (2-4-9) - பட்டபோதொழுபோதறியாள் வரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும் - சூரியன் உதிக்கும் காலத்தையும், அஸ்தமிக்கும் காலத்தையும் அறியாமல் கிடக்கும் இவள், பரிமளம் மற்றும் தேன் ஆகியவை நிரம்பிய துளசி என்று கூடியபடி உள்ளாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, துளசி என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் பரபரப்பாக உள்ளாள். இதற்கு லக்ஷ்மணனின் நிலையைக் கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று உதாரணம் காண்பிக்கிறார்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (96-23) - பரதஸ்யவதே தோஷம் நாஹம்பச்யாமி - (கங்கையின் கரையில் உள்ளபோது பெரும் கூட்டத்துடன் வரும் பரதனைக் கண்ட லக்ஷ்மணன் கூறுவது) இந்தப் பரதனைக் கொல்வதில் நான் எந்தக் குற்றத்தையும் காணவில்லை.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-29) - வத்யதாம் - (கடற்கரையில் நின்றிருந்தபோது தஞ்சம் அடைய வந்த விபீஷணனைக் கண்ட லக்ஷ்மணன் கூறுவது) இந்த விபீஷணன் அழிக்கப்படவேண்டும்.

அதாவது பரதனும், விபீஷணனும் இராமனுக்கு நன்மை செய்யவே வருகின்றனர் என்பதை இராமன் மீது கொண்ட அளவில்லாத பரிவு காரணமாக உணராத லக்ஷ்மணன் அவர்கள் மீது வெகுண்டான்; இது போன்று கடலானது பாதகமாக வருகின்றது என்று எண்ணி உதைக்கிறாள். (அறியேன் செயற்பாலதுவே) - நீ செய்வது என்ன என்பதை நான் அறியேன். பலன் அவனாகவே உள்ளதால், அவன் எண்ணும்போது காக்கிறான் என்றுள்ள நிலையும், வேகமும் ஏற்கத்தகுந்தது அல்ல.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்